

Vzpomínka Radky Prášilové

Protože jsme nežily obě ve stejném městě, setkávaly jsme se s naším nejbližším příbuzenstvím v Holešově. Teprve od roku 1945, kdy jsem v Brně chodila na konzervatoř a hlavně, kdy se má miminka – sestra Evina tatínka – přestěhovala do Brna, jsme se setkávaly často.

Moje nejzazší vzpomínka je také z Holešova. Bylo nám tehdy – Evě 10 – 11 a mně 12 – 13. Tehdy jsme prožily „dobrodružství“: kupovaly jsme si týdenní časopis, ve kterém vycházel dívčí román KIM. Nadšeně jsme jej četly a připadaly jsme si dospělé, protože jsme chodily do parku nazvaném Amerika. Bylo to vzrušující naše tajemství.

Po mém příchodu do Brna jsme se viděly často a svěřovaly si všechno, co nás tehdy zajímalo. Na farním úřadě ČČSH mi bylo doporučeno, abych se přihlásila do Akademického klubu Tábor, který začínal po Praze i v Brně. Mezi zakladateli v Praze byl Adolf Mádr, student teologické fakulty, v Brně Zdeněk Chládek, student právnické fakulty. Když jsem do klubu poprvé přišla, byla jsem jediná dívka. Podruhé se mnou přišla Eva Mádrová, tehdy Kopřivová. A zůstala mu věrná až do závěru života.

V létě roku 1946 jsme prožily tři nádherné týdny v Olivětině, které pořádal AKT. Vzpomínám, jak jsme po dlouhé cestě v noci z Brna do Broumova přijeli vlakem a z Broumova už notně unavené dorazili do Olivětína, čekalo nás vřelé uvítání. V čele „uvítací delegace“ byl krásný, srdečný a veselý hoch jménem Ada. Později se mi svěřil, že věděl hned, jakmile Evu uviděl, že je to ONA. Protože musel svou vyvolenou pomalu získávat, začali jsme si psát. Samozřejmě o Evě: co dělá, jak se jí daří atd. A dokonce mi asi dvakrát poslal peníze s přáním, abych koupila květiny a dala je do Evina pokoje na místo, kde je uvidí, jakmile vejde. Ada byl opravdu vzácný, výjimečný člověk a mne nikdy nepřestane bolet, že tak brzy zemřel.

Vzpomínek na náš život by bylo moc. Ale nejsem sama kdo díky této knížečce o nich píše. Snad ještě jednu, pokud je vhodná. Můj manžel Jaromír byl komunisty vyštván do emigrace a usadil se ve Vídni a já jsem po nějaké době dostala „milostivě“ povolení návštěvy. Po převratu jsem tam byla s ním, protože vážně onemocněl. Jeho stav byl několikrát kritický. A tak jednou, kdy jsem měla pocit, že to sama neunesu, jsem zavolala Evě. Mluvily jsme spolu snad hodinu a já jsem díky ní byla klidnější. A když mi za pár dnů přišel od Evy dopis, byl posilou a útěchou. Četla jsem jej denně a mám jej – notně pomačkaný – pořád.

Vždycky to byla Eva, která mi byla nejbližší a po jejím odchodu není opravdu nikdo, komu bych se mohla se vším svěřit – moc mi schází!

Napsala Radka Prášilová, říjen 2013